

Децата много обичат разходките. Те винаги са готови за това приятно развлечение. И малкият Виктор се радваше, когато дядо му го хванеше за ръка и тръгнаха. Той питаше за всичко, каквото видеше, и получаваше поучителни отговори. Например, когато срещнат бедно дете, дядо му го учеше да бъде милостив към него и Виктор веднага отделяше от закуската си и му даваше. А когато срещнеха непослушно дете, което силно вика по улиците или грубо се отнася с другарчетата си, дядо му не пропускаше да поучи любимото си внуче да не подражава на такива немирници.

В неделен и празничен ден го водеше и на църква. С детския си ум Виктор не можеше да разбере всичко и все питаше.

- Дядо, искам да видя Бога. Може ли? - употреби учтивата форма като възпитано дете.

- Не може, детето ми. Бог не е човек като нас, за да Го срещаме и разговаряме с Него.

Виктор се позамисли, а дядо му добави:

- Ако Бог беше човек като нас, как щеше да помага на всички хора по света. А всеки миг толкова много хора търсят Неговата помощ и закрила! Той е Дух и всеки миг присъства навсякъде и помага на всички - каза дядо му, а в ума на Виктор възникна нов въпрос.

- Дядо, аз чух как в църква много често се пее "Господи, помилвай!". Как ще стане това? Нали Бог трябва да има ръце, за да ме помилва!

- Милувката на Бога е духовна и тя е много сладка. Когато татко ти те помилва, нали изпитваш радост. А сега, като излязохме от църква, ти какво изпитваш?

- Усещам, че ми е много леко на душата и съм готов да правя само добро.

- Това значи, че Бог по невидим начин е помилвал душата ти.

Като порасна, Виктор започна сам да си отговаря на тези много трудни въпроси. Той разбра, че Бог може да се види само с очите на вярата, а душата се докосва до Него чрез молитвата. И той свикна да се моли всеки ден.

Порасна, получи високо образование и стана аптекар. Реши да работи в нощна аптека, за да помага на тежко болни, които се нуждаят незабавно от лекарства.

Вечер, като оставаше сам в аптеката, се молеше горещо. Целият град спеше и там беше много тихо. Понякога цяла нощ никой не идваше за услуга.

Една нощ позадряма. Стресна се, когато силно се почука на вратата. Много се изненада, като видя пред себе си едно разтревожено дете.

- Дайте ми по-бързо лекарството! - помоли задъхано то и подаде рецептата - Мама е много болна. Трябва да се спаси веднага!

- Веднага, добро дете - отговори аптекарят и му подаде лекарството. Детето, без да се бави, побягна навън. Когато то се скри в мрака на нощта, аптекарят разбра, че е направил голяма грешка. Вместо исканото лекарство е дал друго, което би могло да се окаже смъртоносно. В първия момент се ужаси. Стореното не можеше да се поправи, понеже не познаваше детето. Единствено можеше да му помогне всемогъщият Бог. С непохватна вяра той моментално падна на колене пред иконата и започна да се моли през сълзи:

- Господи, за Тебе всичко е възможно. Помилвай болната майка. Съжали доброто дете. Прости ми! Помогни...

Не довършил още молитвата, на вратата се показва пак същото дете разплакано.

- Господине, като тичах бързо да стигна навреме, аз се препънах, паднах и шишенцето с лекарството се счупи. Какво да правя?

- Слава Тебе Боже! - каза аптекарят с дълбока облекчителна въздишка и му подаде шишенце с необходимото лекарство.

Като изпрати детето, той пак падна на колене и горещо благодари на Бога. Вече не заспа до сутринта. Остана в размисъл. Спомни си как като дете искаше да види Бога и Той да го помилва. Сега знаеше вече, че Бог милва и утешава всеки, който търси Неговата закрила чрез молитвата.

А молитвата е велика сила! Чрез нея се осъществява тайнствена връзка на душата с Бога, Който е могъщ. За това се изисква вяра без съмнение! Аптекарят имаше такава вяра и чудото стана.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com

